

Sandefjord, 18. mars 2014: Vedtak i sak 194-2013.

Klager: NN.

Innklaget: Oslo Creditservice AS, Postboks 8734 Youngstorget, 0028 Oslo

Saken gjelder: Om kravet er korrekt varslet og om klager i tide har fremmet en innsigelse han burde fått vurdert.

Thor Dahls gt. 1 A

Postboks 311, 3201 Sandefjord

Tlf.: 33 46 56 57. Faks: 33 46 93 13

E-Mail:

post@inkassoklagenemnda.no

Bankgiro: 2490.56.30748

Org.nr.: 971 317 612

www..inkassoklagenemnda.no

1. Kravet.

Kravet referer seg til en kontrollavgift på kr 800 ilagt 27.04.13. Opprinnelig krav, inkludert purregebyr på kr 63, ble betalt innen betalingsfristen i inkassovarselet.

2. Saksforholdet:

Med bakgrunn i manglende betaling av ilagt kontrollavgift sendte innklagede 28.05.13 «Notifikasjon/Inkassovarsel» på vegne av fordringshaver. I varselet het det blant annet «Skjer ikke betaling innen denne fristen [14 dager fra dagens dato], vil saken bli oversendt til inkasso og omkostninger vil påløpe i henhold til gjeldende forskrifter». Purregebyr var lagt til kravet med kr 63.

Klager fremsatte 24.09.13 skriftlig klage på vegne av skyldner som er hans søster. Han viste til at kravets størrelse var langt utover normene og at det ikke var tilstrekkelig dokumentert.

I sitt tilsvarende til Inkassoklagenemnda opplyste innklagede at årsaken til ileggelsen var at parkeringsplassen der søsterens bil var parkert, er reservert for kunder. Det ble videre opplyst at det ikke ble sendt betalingsoppfordring i saken, i det kravet i inkassovarselet ble betalt 04.06.13.

Sekretariatet for Inkassoklagenemnda avviste saken fra nemndbehandling. Det ble vist til at kravet var betalt uten forbehold av motorvognens eier, og at saken var avsluttet før inkassotiltak var iverksatt. Det ble opplyst at det ikke ligger til nemndas kompetanse å behandle tvister om hovedkravets berettigelse.

Klager henvendte seg på nytt til nemnda i e-post 15.10.13. Han anførte seks punkter, og mente blant annet at saken var svindel fra parkeringsselskapets side, samt at betalingen var skjedd på feil premisser og at den ikke var noen aksept for boten.

Innklagede ble av sekretariatet for Inkassoklagenemnda anmodet om å dokumentere at kontrollavgiften var betryggende avsendt, i det det var opplyst at denne ikke var festet til kjøretøyet, men at den skulle ha blitt sendt i posten.

Innklagede opplyste i brev 01.12.13 at kontrollavgiften ble sendt til eier av kjøretøyet etter forutgående oppslag i motorvognregisteret. Som vedlegg til brevet, fulgte utskrift fra «Ileggelseslisten» hos fordringshaver, samt bilder tatt av kjøretøyet.

Partene ble i brev 09.01.14 orientert om at saken ble oversendt nemndas leder for vurdering av sekretariatets avvisning av saken. Nemndas leder besluttet å fremme saken for nemnda.

3. Partenes anførsler

Klager anfører at betalingen har skjedd på feil premisser og på ingen måte er noen aksept av boten. Det er vist til at skyldner er alvorlig syk og at boten ble betalt av frykt for retts sak, økte kostnader og fordi hun ikke hadde krefter og ressurser til å ta en konflikt.

Det anføres videre at innklagede overhodet ikke har tatt stilling til klagers innsigelser. Klager viser til at det er lagt frem bilder etter rekonstruksjoner som viser at bildet kan være manipulert. Det er sendt bilder av en bil hvor bilens reg. nr. ikke kan leses og bildet er ikke datert. Bilen sto i opplag hos klagers mor på Strømmen, og har m.a.o. ikke vært i bruk på det aktuelle tidspunktet. Inkassoselskapet hevder at bilen sto på plan 2, men på dette stedet er asfaltert område på bakkeplan.

Klager anfører videre at ilagt purregebyr ikke er berettiget, i det det aldri skal ha kommet noe krav fra fordringshaver. Utbedt kommunikasjon er ikke mottatt. Det er ikke dokumentert at bileier ikke var kunde i butikk, ei heller er det gitt forklaring på hvorfor kopi av kontrollavgiften ble sendt pr. post og ikke ble festet på viskerblad. Innklagede nekter å sende klager kopi av boten og øvrig korrespondanse som viser at inkassoloven er fulgt.

Innklagede anfører at årsaken til illeggelsen er at parkeringsplassen er reservert for kunder. I de tilfeller der kontrollavgifter blir ettersendt i posten, gjøres dette ved oppslag mot motorvognregisteret og ved at kontrollavgiften sendes sammen med utskrift fra motorvognregisteret til registrert eier av kjøretøyet. Brevet postlegges samme dag som kontrollavgiften ilegges.

4. Inkassoklagenemndas syn på saken

Saken ble behandlet i fulltallig nemndsmøte 3. mars 2014 og vedtak ble fattet med følgende begrunnelse:

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers Forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester, behandler Inkassoklagenemnda klager på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelse etter inkassoloven.

Inkassoloven gjelder forfalte pengekrav, og inkassoloven § 9 fastslår at det ikke kan settes i verk inkassotiltak før det er sendt skriftlig varsel på papir om at inkasso vil bli satt i verk. Varselet kan ikke sendes før etter hovedkravets forfall.

Inkassoklagenemnda har først tatt stilling til om hovedkravet er brakt til forfall. Innklagede hevder at kontrollavgiften ble sendt pr. post, mens klager hevder at den ikke er mottatt av skyldner. Nemnda legger til grunn at standardvilkårene for privat parkeringshåndhevelse er gjeldende i forholdet. Det følger av punkt 6.1 (langversjonen) at kontrollavgift om mulig skal festes til kjøretøyet på stedet. Det er ikke begrunnet hvorfor dette ikke var mulig i nærværende sak. Selskapet har fremlagt utskrift av sin ileggelsesliste. Av denne fremgår kjøretøyets identitet, når, hvor og hvem som har ilagt kontrollavgiften, samt at leveringsmåten er «sendt eier». Innklagede har videre opplyst at kontrollavgiften samt utskrift av motorvognregisteret rutinemessig blir postlagt samme dag som kontrollavgiften er ilagt. Nemnda har i samsvar med forarbeidene til inkassoloven lagt til grunn som generell regel at skyldneren har risikoen for at et varsel kommer frem, men likevel bare dersom varsel er sendt på betryggende måte. Når innklagede ikke kan legge frem utskrift fra intern saksjournal eller annen tilfredsstillende dokumentasjon på at faktura er sendt, finner nemnda at det ikke er sannsynliggjort at faktura er avsendt på betryggende måte. Dette samsvarer med nemndas uttalelser i sak 193-2006. Kravet er derfor ikke brakt til forfall og kunne ikke sendes til inkasso. Det er i strid med god inkassoskikk å inndrive uforfalte pengekrav. Etter inkassoloven § 17 fjerde ledd fritas skyldner fra plikten til å erstatte fordringshavers nødvendige kostnader ved utenrettslig inndriving, dersom fordringshaver eller inkassator har opptrådt i strid med god inkassoskikk, jf. inkassoloven § 8.

Inkassoklagenemnda er videre av den oppfatning at verken fordringshaver eller innklagede har tilbakevist klagers anførsler på tilstrekkelig vis. Nemnda kan således ikke se at klagers spørsmål, verken med tanke på

grunnlaget for ileggelsen eller hvorfor hovedregelen om å feste kontrollavgiften på ruten er avveket, er besvart. Nemnda mener med dette at klager har fremsatt en innsigelse han burde fått vurdert. Erstatningsansvaret for de utenrettslige inkassoomkostningene er også av denne grunn bortfalt, jf inkassoloven § 17 annet ledd.

Nemnda har av eget tiltak vurdert om det fremlagte inkassovarslet er i samsvar med gjeldende regelverk.

Inkassoloven § 9 inneholder ingen regel om at skyldner må informeres om kostnader som kan påløpe ved inkassopågang slik det fremgår av inkassoloven § 10. I § 10 annet ledd bokstav e fremgår det at skyldneren i betalingsoppfordringen skal varsles om at unnlatt betaling kan føre til ytterligere kostnader.

I NOU 1983:8 er kravene til spesifisering i varslene omhandlet. Det fremgår at det ikke kan kreves at det presist angis hvilke kostnader som vil påløpe. Det er tilstrekkelig å nevne at det vil påløpe ytterligere kostnader som kan bli belastet skyldneren. Det presiseres at det ikke under noen omstendighet må oppgis uriktig høye kostnader eller gis inntrykk av at dette er kostnader skyldneren må bære uavhengig av sakens utfall. Finanstilsynet har i sin tilsynspraksis innrettet seg etter dette, og har også lagt til grunn at verken inkassovarsel eller betalingsoppfordring uforbeholdent skal gi uttrykk for at det vil påløpe inkassokostnader (etter lett eller tung sats) ved unnlatt betaling innen de lovpålagte frister. Begrunnelsen er at en skyldner som fremmer innsigelser mot kravet som han har rimelig grunn til å få vurdert, ikke er erstatningspliktig. Etter nemndas syn er inkassovarslet i denne saken, slik det er gjengitt ovenfor, i strid med inkassoloven, idet det må forstås slik at oversittelse av betalingsfristen uten videre vil føre til økte kostnader. Det følger av inkassoloven § 17 siste ledd at erstatningsplikten bortfaller dersom inkassoloven § 9, som er den aktuelle bestemmelsen her, er overtrådt.

Klagen har etter dette ført frem. Betalt purregebyr skal tilbakebetales skyldner.

Vedtaket er enstemmig.

5 Vedtak

Klager gis medhold og innklagede plikter å tilbakebetale innbetalt purregebyr.

Rune Jensen
Leder Inkassoklagenemnda.